

Hagyomány már a házunk táján, hogy a ministránsok és zsoltár-énekesek kirándulásán a végtagokat megmozgató sportprogram mellett helyet kap a lelki tréning is. Ez általában filmvetítést takar. A tékából előkerülő filmek gyermekkorom remekbeszabott alkotásai. Hétvégén a Barátom, Bonca című ifjúsági regény elevenedett meg a srácok előtt a vetítővászonon. Fölvetődhet a kérdés a kedves olvasóban, miért ilyen profán témát járunk körül újra és újra, ha egyszer hittanos kirándulásról van szó, nem Jézus személyének kellene fókuszba kerülnie? Nem kéne ellensúlyoznunk azt a rengeteg „gagyit” meg csihi-puhit, ami a médiából zúdul a szivacs-lelkű lurkókra?

Ebben is van igazság, de sok esetben onnan kell induljunk, hogy; belépéskor és távozáskor köszönj, az ajtót csukd be magad után, a lányokat előre engedjük az ajtónál, ne kotyogj bele a felnőtt-

Boncák kerestetnek

tek beszédébe, fogd be a lepénylesődet ha a másik beszél... Ezek pedig az alapok. Ezek nélkül továbblépni annyi, mint falak nélkül tetőt építeni. Ha tetszik, amit ilyenkor t e s z ü n k p r a e -evangelizáció, fundamentum készítése a későbbi felépítményhez.

Egyébiránt Varga Katalin regényéből valamennyien profitálhatunk. A „boncaságra”, azaz arra, hogy túllássunk a felszínen, a mérhetőn, kiszámíthatón, foghatón, hogy otthonosan mozogjunk a fantázia világában is, valamennyiünknek szüksége van. Különben lehatárolt, é r z é k e t l e n , „magának való” létezővé válunk, olyanná, mint a filmben szereplő mogorva néni

(Patkós Irma), aki a rózsákhoz hasonlatosan visszaveri a fényt. Az Exupery Kis hercegével felérő mű egyik fontos megállapítását a szerző egy vak öregemberrel (Páger Antal) mondatja ki: „Vannak emberek, akiknek a lelke vak.”

Karácsonyra készülünk... Szentséges titokhoz közelítünk. Isten „földre szállásának” örömhírére nem mindenkinek kalapál hangosabban a szíve. Ez a misztérium csak annak tárul fel és csak annak aranyozza be az életét, aki ismeri és éli a „boncaságot”. Bárcsak minél többen lennénk ilyenek! Tehát, Boncák kerestetnek!

Horváth Lóránt
plébános

Soha nem fogsz megöregedni

Henri Boulad SJ szentbeszéde - Alexandria, 1998.dec.24.

Kedves Barátaim

Néhány nappal ezelőtt egy fiatal pár elhozta hozzám újszülöttjét, egy elragadó, derűsen, nyugodtan alvó kislányt, és ahogy szemléltem ezt a pici arcot, arra gondoltam: ezzel a gyermekkel a világ teremődik újra.

A Karácsony szó az „új” szóból ered, (franciául a karácson: Noel = új = nouvel), tehát az új, az újdonság, a kezdet, a világ folytonos újrakezdésének ünnepe. Az Isten szüntelenül születik és újjászületik. Isten az örökké tartó gyermekkor. Isten nem a nagy fehér szakállal, az idők végtelenjéből jövő aggastyán. Isten a forrás, az örök újrakezdés, az örök hajnal, és a Karácsony Isten örök gyermekkorának a megnyilvánulása.

Egy napon, egy Paul Claudel nevű tizennyolc éves fiatalember (francia költő, drámaíró), miután teljesen elvesztette a hitét, karácsonykor, csak úgy szokásból a párizsi Notre Dame székesegyház egyik oszlopának tövében találta magát, egyszerűen csak azért, hogy szép énekeket hallgasson, és hogy felidézze gyermekkorát; amikor hirtelen, mint ha a jászolban fekvő Gyermeke felől villámcapás érte volna. A KisJézus ártatlansága előtt, hallgatva a karácsonyi énekeket, hirtelen felfedezte azt, amit aztán Isten örök gyermekkorának nevezett, és korunk egyik legnagyobb keresztény költője lett.

A Karácsony hívás: fedezzük fel Istent, aki szüntelenül a születés állapotában van, nemcsak saját magában, hanem teremtésében, a természetben és mindegyikünk szívében. Isten nem öregszi meg soha és folyton ezt sugallja nekünk: *Aki elfogadja, hogy bennem megszülessék, vagy*

engedi, hogy én benne megszülessék, soha nem öregszi meg.

Az öregség nem létezik. Kérdezzétek meg Bernadette nővért: itt van közöttünk, nem tudom hány éves, talán titok is, de végül is tiszteltreméltó kort élt már meg. Nos, hogy valaki húsz éves, tizenöt éves vagy nyolcvanöt éves, ennek semmi jelentősége nincs. Mit jelent a kor? Jézus ma azt mondja nekünk: a te korod a szíved kora, és a fiatalság belül van, nem a hátunk mögött. Karácsony a reménység ünnepe, az egész világ kiáltja, az egész természet éneklő, ismétli nekünk ezt a reménységet.

Él a kertünkben egy nőstény macska, sem nem fekete, sem nem barna, furcsa színe van, ábrázata csunya és deformált, és ez a macska két aranyos fekete cicának adott életet. Azon morfondíroztam, hogyan tudtak ezek a gyönyörű kiscicák egy ilyen ronda macskában érlelődni. Íme ezt teszi Isten, erre képes a természet: a frissességet, a szépséget előhozni abból, ami talán a legcsúnyább.

A természet folytonos megújulás, folytonos újjászületés. Isten minden egyes születéssel újjáteremti a világot. Elég hinni Istennek a folytonos újjászülető belső hatalmában. Ha ma a Szent Márk-templomba mentek éjfél misére, ezt fogjátok hallani: „*Az Úr végzését hirdetem, ő így szól hozzám: Fiam vagy, ma születek téged.*” (Zsolt 2,7; Zsid 1,5; 5,5)

Márpedig ezt imádkozzuk a Hiszekegyben: „Hiszek Jézus Krisztusban, egyszülött Fiában, aki az Atyától született az idők kezdete előtt.” Az idők kezdete előtt? Iste-

nem, milyen öreg lehet az ő: az idők kezdete előtt született, tyúha! Pedig hát nem! Isten születése nem valahol a múltban történt, hanem MA zajlik: most van. Isten azért is Isten, mert minden másodpercben új. Isten feltörő forrás. Nem a múltból jön, MA születik: „Ma szültelek téged.”

Egy karácsonyi éneken ez áll: Karácsony mindennapos ünnep annak, aki hisz, aki átéli, aki elfogadja, aki befogadja. Jézus annak a szívében születik, aki megnyílik Neki, és aki minden másodpercben új lehetőségeket, új lendületet fedez fel magában. Ez Karácsony titka: felhívás arra, hogy minden másodpercben megéljük.

Jézus azt sugalmazza nekünk, hogy „soha nem fogsz megöregedni... minden lehetséges. Születhetsz, újjászülethetsz, semmi nem reménytelen, semmi nincs elveszve, minden másodpercben minden újra kezdődhet.”

Karácsony: egy ének, a reménység kiáltása, felhívás a reményre. Mi, akik ma ünnepeljük a Karácsonyt, próbáljuk megtalálni gyermekkorunkat, vagyis azt az időt, amikor felkeltünk december 25-e reggelén, és mentünk keresni a karácsonyfa alatt, hogy vajon mit hozott a KisJézus. Hát igen! Találjuk meg a gyermekornak ezt az örömét, az ünnep örömét, az ajándékok boldogságát. Hogy az egész életünk egy ünnep legyen. Csakis tőlünk függ, hogy ezt megéljük.

Betlehemi KisJézus, segíts nekünk átélni az ártatlanságot, a világosságot, a gyermekkor áttetsző derűjét, és hogy egész életünk magán hordja a Karácsony örömét.

Ismered-e?

Három ember meghal, és felmennek a Mennybe. Be is akarnak menni, de a kapuban egy ember megállította őket.

- Ki vagy te? - kérdezi a kapuban álló az első embert.
- Én egy híres evangélista vagyok, sok könyvet írtam, még televíziós szolgálatom is volt, és általam sok millió ember ismerte meg az Úr Jézust.

- Na ez mind szép és jó, de mondd csak, ismered az Úr Jézust?

- Persze hogy ismerem, hiszen mint már mondtam, én egy híres evangélista vagyok!

- Na és te kivagy? - kérdezte a második embertől.

- Én híres pásztor vagyok, egész megagyülekezeteket

pásztoroltam a Földön, az Istentiszteleteinket is sok millió ember nézte különféle televíziós csatornákon.

- Na, ez valóban csodálatos! De mondd csak, ismered az Úr Jézust?

- Persze, hogy ismerem, hiszen én híres pásztor vagyok!

- Na és te ki vagy? - kérdezte a harmadik embert.

- Amint azt magad is látod, én egy egyszerű öreg ember vagyok. Az életem gyorsan elmúlt, és ez idő alatt nem is tudtam semmi maradandót alkotni. Nem lettem híres prédikátor, sem gazdag, hanem egy kis házikóban éltem hosszú éveken át. Sokat imádkoztam, és azon igyekeztem, hogy hűséges maradhassak az én Istenemhez.

- Na és ismered az Úr Jézust?

- Igen, Uram, ismerlek Téged.

Karácsonyi ima

Kis Jézusom! Olyan havas a tájék,
és fagyosan zúgva zúg a szél;
bánatos zokogását most is hallom,
amíg szívem Veled beszél.

Énnékem van jó, meleg szobácskám,
és az édesanyám szeret nagyon,
nem kérek magamnak ajándékot,
csak te légy az én karácsonyom.

De lásd e földön olyan nagy a bánat,
s olyan sok ajtón kopogtat az Ínség,
óh, ez nem a tőled megszentelt,
s szentek által megáldott szegénység.

Az utcákon annyi a koldus ember,
s rongyokban szalad egy-egy kisfiú;
Jézusom! Hát lehet karácsonykor
ezen a földön ember szomorú...?

Ez a nap az öröm s béke napja,
s merre ember él síkon, hegyen,
kis Jézusom, add meg - csak egy napra - ,
hogy minden lélek Betlehem legyen.

Ha megszületnél minden szívben újra,
s megértenénk halk gyermekszavad,
nem lenne nálunk boldogabb ember
a karácsonyi magyar ég alatt.

Háry Emma

A Mester együtt utazott egyik tanítványával, akinek az volt a feladata, hogy a tevéjükről gondoskodjon. Egy este, amikor megérkeztek a fogadóba, a tanítvány annyira fáradt volt, hogy nem kötötte ki az állatot.

- Istenem - imádkozott lefekvés közben -, gondoskodj a tevémről: rád bízom.

Másnap reggelre a tevé eltűnt

- Hol van a tevé? - kérdezte a mester.

- Nem tudom - válaszolta a tanítvány. Istentől kell megkérdezned. Tegnap este annyira fáradt voltam, hogy a tevémet rábíztam. Nem biztos, hogy az én hibám, hogy elszökött, vagy ellopták. Világosan kértem Istent, hogy őrizze. Ő a felelős. Te mindig arra biztatsz, hogy a legnagyobb bizalmam Istenben legyen, nem igaz?

- Legyen a legnagyobb bizalmad Istenben, de előbb kösd be a tevédet - válaszolta a mester.

Mert Istennek nincs másik keze, csak a tiéd.

Isten csak hitet adhat; te viszont tanúskodhatsz.

Isten csak reményt adhat; te viszont testvéredbe bizalmat önthetsz.

Isten csak szeretetet adhat; te viszont megtaníthatod a másikat szeretni.

Isten csak békét adhat; te viszont elültetheted az egyesülés gondolatát.

Isten csak erőt adhat; te viszont támasza lehetsz annak, aki bizonytalan,

Isten csak az út; te viszont megmutathatod másoknak.

Isten csak a fény; te viszont mindenki szemében felvillanthatod.

Isten csak az élet; te viszont felkeltheted, másokban az élni akarást.

Isten csak azt tudja cselekedni, ami lehetetlennek tűnik; te viszont megteheted a lehetőséget.

**Isten elegendő önmagának; de rád is számít.
(Brazíl ének)**

Keresd a párját !

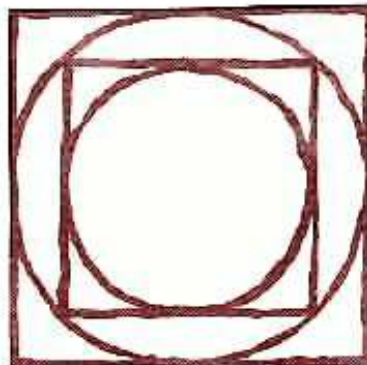
Rajzlapból vágjunk ki egyforma méretű négyzeteket és rajzoljunk rájuk egy-egy párt! A párok olyan hasonló dolgok legyenek, amelyek között hatalmas a különbség! Pl. egy esőcsepp – zápor, egy szem mag – egy zsák mag, egy pici, fekete négyzet a lap közepén – az egész lap papíra, egy hangjegy – egy partitúra, egy tégl – egy vár, egy fa – egy erdő, egy sejt – egy ember, egy pohár víz – a tenger stb.

- A kicsi gyerekeknek osszuk ki a képek egyik felét, a másik feléből, pedig mutassunk fel egy képet! A gyerekeknek meg kell találnia a párját!

- A nagyobbakkal a hagyományos memóriajáték szabályai szerint játszhatunk, csak itt nem egyforma képeket kell párosítani, hanem az ellentétpárokat.

- A még nagyobbakkal szóban is játszhatjuk ezt a játékot. Valaki mond egy kicsi dolgot (pl. másodperc, milliméter ...) a mellette lévő erre válaszként egy olyan dolgot mond, ami sokszorosa az előzőnek (egy év, kilométer ...). A harmadik megint kicsit mond és ezt így folytatjuk, amíg érdekes marad a játék.

egy vonallal
rajzold meg ezt az ábrát!
A vonalak nem keresztezhetik egymást!

Szembekötődsi

Ehhez a játékhoz nem kell semmi más, csak egy kendő, amely jól be lehet kötni a fogó szemét. A fogót kiolvassuk. S ha bekötöttük a szemét, körbeálljuk, kicsit megpörgetjük, szelíden meglökjük, s útnak indítjuk ezzel a versikével: „Fussál, csacsi, fussál! / Ha elesel, nem kár!” / És természetesen azonnal szétrebbenünk, nehogy elkapjon a fogó. A fogó elindul, fülel, tapogatózik, s igyekszik megállapítani, hogy hol állnak a játékosok. Kérdezgethet is: „Merre vagytok?”

Persze igyekszünk becsapni őt. Tévútra csalogatjuk, hangosan kiáltozunk, ha közel vagyunk, vagy leguggolunk, egy helyben dobo-gunk, mintha futnánk, pisszegünk, füttyögetünk, majd hirtelen elnémulunk.

Akit megfog, az maradjon csendben, mert a fogónak ki kell találnia tapogatózás útján, hogy kit is fogott meg! Ha nem találta ki, el kell engednie, ha kitalálta, leveszi a kendőt, s az lesz a következő fogó, akit elcsípett!

*Keress karácsony-
nyal kapcsolatos
szavakat a □-ben.
Bármilyen irányban
haladhatsz, lentől
fel, fentről le, bal-
ról jobbra, jobbról
balra. Húszig meg
se állj, de ha kitar-
tó vagy, többre is
lelhetsz.
ügyeskedj!
jó mulatást!!*

Meghívó

Ez az álmunk is megvalósulni látszik! A palini templom is ékszerdobozzá válik!

2010. december 19-én, advent 4. vasárnapján a **¾ 12 órakor kezdődő szentmisében** Milhoffer Miklós atya a veszprémi szeminárium spirituálisa **megáldja díszüveg ablakainkat.** Kertészfi Ágnes pécsi üvegművész 20 díszüveg ablakáról könyvecskét állítottunk össze. Ezt nyújtjuk át nemcsak a kedves paliniaknak, hanem a város és környéke minden jószándékú emberének. Nem tudunk arról, akad-e még az országban olyan templom, ahol ennyi gyönyörű szimbólum idézi fel keresztény eleink életét, hitvilágát!

**Nagyon köszönjük az adományozók
önzetlen segítségét!**

A szentelést a közösségi teremben szerény agapé követi majd. Szeretettel lát minden kedves érdeklődőt, vendéget a palini egyházközség képviselő testülete.

Íme itt vagy, Istenem.
Engem keresel? Mit akarsz?
Nem tudok adni neked semmit.
Az utolsó találkozásunk után nem tettem félre neked semmit.

Semmit... egy jó cselekedetet sem. Túl fáradt voltam. Semmit. Egy jó szót sem. Túl szomorú voltam.

Csőmöröm volt az élet-től, mindent untam.

- ADJ!

A mindennapi türelmetlenség, hogy haszontalannak látom este a napot, a vágy, hogy felszabaduljak a kötelességek és tennivalók alól, a jó cselekedet iránti közöny, a te fáradtságod, Uram!

- ADJ!

A lélek bénultsága, a közöny miatti lelkiismeret furdalás, és egyre erősebb közöny a lelkifurdalás miatt...

A boldogság szüksége, a fárasztó gyengédség, a fájdalom amiatt, hogy tudom, nincs menekvés...

- ADJ!

Zavarok, félelmek, kétségek.

Uram! Úgy jársz-kelsz, mint egy ószeres, hogy összegyűjtsd... a szemetet. Mit csinálsz ezekből Uram?

- Égi országot.

Marie-Noel

Ünnepi szertartásrend

Hajnali misék adventben!

Hajnali misék a plébániatemplomban hétfőn és csütörtökön, Palinban pedig keddenként lesznek. Kezdesi időpont: 6 óra. Örömlénk, ha a hittanosok közül is mind többen vennének részt a rorate miséken.

December 11.

Adventi kézműves műhely a plébánián. Hittanosainkat de. 10 órára várjuk. A program max. du. 1 óráig tart.

December 18.

Szentgyónási lehetőség a plébániatemplomban 9 órától délig, Palinban du. 2 órától 5 óráig. Kérem, hogy éljünk a felkínált lehetőséggel, ne az utolsó pillanatra halogassuk a gyónásunkat. A gyümölcsöző szentgyónást a templomban elhelyezett lelkitükrökkel segítjük majd.

December 20.

Délelőtt és délután felkeresem azokat az idős, beteg testvéreinket, akik képtelenek velünk ünnepelni a templomban, mert egészségi állapotuk nem engedi. A plébánián hivatali időben írássuk föl őket.

December 24.

Pásztorjáték a templomokban. Palin: du. 4 órakor, Plébániatemplom: du. 5 órakor.

Ünnepi szentmisék: Palin: 22 óra, Plébániatemplom: éjfélkor.

December 25.

Ünnepi szentmisék a vasárnapi misarendnek megfelelően. (1/2 9, 10, 18 ó. Palin: ¾ 12)

December 26.

Ünnepi szentmisék a vasárnapi misarendnek megfelelően. (1/2 9, 10, 18 ó. Palin: ¾ 12)

December 27-28-29-30

Nem lesz liturgia a templomokban.

December 31.

Év végi hálaadás, lelkipásztori beszámoló Palinban du. 4., a plébániatemplomban este 6 órától.

Január 1.

Ünnepi szentmisék a vasárnapi misarendnek megfelelően. (1/2 9, 10, 18 ó. Palin: ¾ 12)

Január 2.

Ünnepi szentmisék a vasárnapi misarendnek megfelelően. (1/2 9, 10, 18 ó. Palin: ¾ 12)

Kitekintő - A semmi ágán...

„Isten szeretete nélkül az ember semmi.”

József Attila

REMÉNYTELENÜL

Lassan, tüdődvé

Az ember végül homokos,
szomorú, vizes síkra ér,
szétnéz merengve és okos
fejével biccent, nem remél.
Én is így próbálok csalás
nélkül szétnézni könnyedén.

Ezüstös fejszesuhanás
játszik a nyárfa levelén.
A semmi ágán ül szívem,
kis teste hangtalan vacog,
köréje gyűlnek szeliden
s nézik, nézik a csillagok.

Érezted már, hogy összeomlott az életed? Vagy éppen most van omlóban?

Vagy fog. Lehet szebben is írni: összecsaptak fejem felett a hullámok, tele lett a hócipóm, vagy csak egyszerűen szarul vagyok, beleestem a verembe, s ott kuksolok a mélyén. Képtelen vagyok kimászni. Nem csupán pillanatnyi érzésként annak fejében, hogy valami nem sikerült, nem úgy sikerült, ahogyan tervezted, hanem úgy rendesen, hogy minden, amit felépítettél eddig, az semmisnek látszik, minden, amiben hittél, eltűnt, és egyébként is totál csalódott vagy? Mint mikor egy épületet felrobbantanak, és nem marad a helyén semmi, csak egy kupac rom. Ilyenkor az ember nem a részletekre figyel, hanem az egészet tagadja, mindent, még azt is, ami egyébként van. Az esernyő alatt panaszkodom, hogy nem véd meg semmi az esőtől. Én ülök a semmi ágán.

Olyan valóban, mintha egy kés élén táncolnál, s egyszerre kellene figyelned arra, hogy el ne vágd a lábad, s arra is, hogy le ne ess valamelyik oldalon. Mindkét veszélyből nagy tragédia, véres jelenet lehet.

Amikor József Attila leírta e sorokat, talán nem gondolta, hogy szinte ikonná válnak, de legalábbis egzisztenciális szlogené sorai. A

semmi ágán ül szívem...

Szinte belénk hasít az üresség, a jeges űr, valami hideg, fémes érzés. Ilyen lehet az összeomlás utáni állapot. Mint mikor egy nagy rendezvényen összeomlik a számítógépes rendszer. Mindent jól megterveztek, mindent kitaláltak, mindennek megvan a helye, és elvileg működnie kellene, mégis összeomlik. Milyen káoszt tud okozni. Semmi nem működik. A hideg szív pedig még vacog is, még hozzá hangtalanul. A semmi ágán.

Egyáltalán: mi az a semmi? Mit kezdünk vele? Lehet erről írni?

Mi bajod van? Semmi. Bumm! S abban a pillanatban érezzük, hogy minden. Nem tudunk segíteni. Mert ha minden, akkor a semmivel állunk szemközt. Heidegger filozófiájának egyik alapfogalma a létezés mellett, vele szemben a semmi, amivel egész életünk során szembe-sülünk, mondhatni keressük. A létező egyetemességének előbb lennie kell, hogy mint ilyen egyáltalán áldozatul essék a tagadásnak, amelyben azután magának a semminek kellene megmutatkoznia. Nehéz elérni, mert nincs olyan, hogy semmi, mert mindig van valami. Ezért is tevődik fel a metafizika vagy a filozófia alapkérdéseként: miért van az, hogy van valami, miért nem az, hogy nincs semmi.

De hát azért vannak nem semmi dolgok életünkben. Ezeket időnként nem tudjuk pontosan körülhatárolni, ezért mondjuk némi súllyal, hogy: nem semmi. Nonnullus. Annál több, értékesebb, de hogy mi is? Pedig mindenre vannak szavaink. Nem valami. Nem semmi.

A semmi a teremtés kezdete előttre utal. A káoszban már van valami, ott már csak a rendet áhítjuk. De amikor a semmivel találkozunk,

abban nincs semmi megfogható. Az üresség, a jeges űr. Semmi.

Vagy meleg, vagy hideg. Mert a semmi lehet a jeges űr is, és lehet a sivatag, a végtelen homokmező. Ahova „végül” meg lehet érkezni. Amikor az Alföldön éltem, gyakran kérték a külföldi ismerőseim, mutassam meg nekik a híres magyar kuriózumot, a „pusztát”. Megálltunk bárhol az út mellett, s széles mozdulattal mutattam: ez a pusztá. „De hát itt nincs semmi!” – ámuldoztak a vendégeim. Hát erről van szó: itt nincs semmi. (Pedig mennyi minden volt!)

Teljes üresség. Bizonyos értelemben a pusztá lét, helyesebben a pusztai lét. Mégis milyen érdekes, hogy Izrael alapélménye a pusztához, a sivataghoz kötődik, ahol mindenből kevesebb van, igazán semmi sincs, ott kapják meg mégis az eleget, a lényegét. Ott tanulják meg a megelégedést, a bizalmat, az elég betöltését. Ott tapasztalják meg Isten jelenlétét.

Semmi = ismeretlen?

Az eredmény semmis. Iratmegsemmisítés. Az egyik legcsúnyább német szó: Vernichtungslager. Megsemmisítő tábor. Valamit azért hoznak létre, hogy semmivé tegyen valakit. Érző emberekből álló családot porrá és hamuvá. Semmivé tenni, ami van. Nyilván nem véletlenül írtam a középiskolai verseimet tartalmazó füzet elejére: „Semmi vagyok, de valaki akarok lenni.”

Semmi eredményét nem látom a munkámnak. Ez lehet azért, mert a munka jellege eleve sziszifuszi. De az is lehet, hogy a munkám gyümölcse nem azonnal látszik, s csak türelmetlenségem süt át mindenben. Az eredménytelenség mégis lever.

Semmi értelmét nem látom az életnek. Nem az egésznek úgy általában, hanem annyira elfárasztanak a napi dolgok, hogy szinte kín befogni bármibe. Mintha ölmokat kötöznének rám, úgy fogok mindenhez. Még abban is ezt érzem, amit jó kedvvel szoktam csinálni.

Semmi remény. Esély sincs. Akkor már fel lehet adni mindent.

A semmi ágán ül szívem, kis teste hangtalan vacog, köréje gyűlnek szeliden s nézik, nézik a csillagok.

Milyen a semmivel szemben állni? És milyen a semmivel szembeállni?

Hogyan folytatódik a történet? Mi van az összeomlás után? Mi van akkor, ha szembesültünk a semmivel? Tényleg a semmiből megyünk a semmibe, ahogy Örkény „hőse”, a mindenkit pontosan útbaigazító portás életében egyszer megfogalmazza: „Mindnyájan a semmiből jövünk, és visszamegyünk a nagy bűdös semmi-be.” (Információ, Örkény

egyperceseiből)

A négy sor elejét legalábbis sejtjük, megérezzük, idézgetjük is, de mi van a végével? Annyira kedves a kép: köréje gyűlnek és részvéttel nézik a csillagok. Mondhatni: idilli kép. Mégis mit néznek? A végtelen magányban a vergődést? A kihűlés folyamatát? Talán mindegyik csillag érti a helyzetet, mert maga is egy-egy érző szív volt? Akkor talán a semmivel szemben a részvét áll? Ez még egy esély? Isten esélye? Hiszen: „Isten szeretete nélkül az ember semmi.” (Ablonczy Dániel)

Ebben a helyzetben már csak a részvét ér valamit? Ha nem tudunk segíteni, akkor a részvét, a melléállás, a körégyűlés még számít? Még lesz kire felnézni? Kiálts rám, s fölkelek?

„De ha újra meggondolom, reménykedni kezdek: Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma.”
JerSir 3,21.22

Bölcsföldi András

Mert visszaüt

A kis Szabolcs jóformán akkora sem volt, mint három függőlegesen egymásra rakott téglá, amikor már ott bukdácsolt az építkezésen. Szigorúan mért végig mindenkit, mint az építésvezető, aki a munkát ellenőrzi.

Magasba emeltem.

- Hát azt meg tudod-e mondani, mi a neved?
 - Szabolc – hangzott a válasz.
 - Nekem három ekkora kislányom van, mint te! Neked is van testvéred?
 - Igen, van. És kisebb, mint én!
 - Ó, akkor biztosan nagyon szereted, ugye?
- Gyorsan bólintott, de azután eszébe jutott valami, mert azt mondta:
- Nem!
 - Nem? És miért nem szereted?
 - Mert ha megütöm, mindig visszaüt!

Akkor derültünk ezen a kis párbeszédén, de azóta visszacseng bennem ebből a két szóból gyúrt mondattöredék: „mert visszaüt”. Nem szeretik azokat, akik visszaütnek. Azokat könnyű szeretni, akik soha nem ütnek vissza, akik tűrik inkább a bántást, szenvedik inkább a kárt, akik nem használnak éles szavakat, ha tudatosan vagy akár véletlenül megsértik őket. Akik életformának tekintik a Krisztustól tanult magatartást: soha, senkinek vissza nem ütni!

A kis Szabolcsok megnőnek, és észreveszik, hogy ha nem ütik meg a testvérüket, az sem üt vissza. De ha még jobban megnőnek, talán azt is belátják, hogy nem csak ütni – visszaütni sem érdemes! Két ember közötti békéért mind a kettő felelős. Vajon mi mekkorára nőttünk már?

☺ Kötzködés ☺

Repülőgépre vastag Bibliával száll fel egy nő. Amikor leül, a melléte ülő férfi észreveszi a vaskos könyvet, és egyből elkezd kritizálni:

- Maga tényleg elhiszi azt a sok blőd dolgot, ami ebben le van írva? - kérdezi gúnyosan.
- Természetesen. - feleli a nő.
- És mit szól például ahhoz a fickóhoz, akit lenyelt a bálna?
- Jónás? Persze, hogy igaz, hiszen benne van az Írásban! - mondja kicsit mérgesen a nő.
- És azt Ön szerint hogyan csinálta, hogy bár lenyelte a cet, de mégis élve jött ki a gyomrából?
- Azt nem tudom, de majd megkérdezem tőle a mennyországban!
- És mi van akkor, ha Jónás a pokolra került? - keckedik a férfi.
- Akkor majd megkérdezi Ön! -- vág vissza a nő.

Hallotta?...

Megerősítették, hogy komolyan kell venni a gonosz lelkek hatásait

Katolikus püspökök: még kellenek démonűzők

Döntés született az Egyesült Államok katolikus püspökeinek hétvégi konferenciáján: több démonűzőre van szükség a kontinensükön. A főpásztorok szerint az ördögök valóságosak, az általuk sanyargatott embereket imával meg lehet szabadítani.

A világsajtót bejárta a hír: az Egyesült Államok-beli Baltimore-ban szolgáló római katolikus püspökök konferenciára készülnek; a szimpózium témája pedig az a tény, miszerint túl kevés, démonűző szolgálatra felkent egyházi személy teljesít szolgálatot Amerikában. A konferencia lezárult, a résztvevők pedig egyetértettek abban, hogy elengedhetetlen a megszállottakon segíteni tudók számának növelése, illetve képzése - adta tudtul a CNS hírszolgálat.

A konferenciát nagy érdeklődés előzte meg, a részvételt 56 püspök és 66 papi személy számára biztosították. A szimpózium elnökségét Thomas J. Paprocki, Springfield püspöke, a Kánoni Ügyek és az Egyházi Kormányzat Bizottságának vezetője vállalta. A főpásztor elmondta: jelenleg öt, esetenként hat, démonűző szolgálatot vállaló pap működik Amerikában, akik a katolikus rítust alkalmazzák.

A szabadító szolgálat iránti igény azonban évről-évre érezhetően növekszik. Nagy szükség van az ilyen jelenségekre felkészített személyek tevékenységére, hiszen minden esetben meg kell tudnia különböztetni a szenvedő hívő elméjének és idegrendszerének betegségeit a természetfeletti „károkozástól”.

Csak az arra felkentek végezhetik

„A katolikus kánoni jog (az Egyházi Törvénykönyv 1172. kánonja) részletesen szabályozza, hogy ki és

milyen felhatalmazás, illetve engedély birtokában kezdheti meg a szabadító rítust. A liturgiát csak olyan személy végezheti, akit alaposan felkészítettek erre a feladatra: a szabadítás folyamatának megkezdése előtt minden esetben különös gondossággal kell eljárni és orvosokkal is konzultálnia kell” - mondta a konferencia elnöke.

„Nem hisszük, hogy a Biblia utalásai és az egyház útmutatásai egyszerű metaforák volnának, megerősítjük, hogy a gonosz szellemek az egyház szerint valóban léteznek, akik olykor gyötörhetik az ember szellemét. A rituálé során - egyszerű és egyértelmű imádságokon és kijelentéseken keresztül, a vezető nyomatékosítja, hogy az egyház és a hozzá megtért lélek ura Jézus Krisztus. Ez egyáltalán nem olyan drámai, mint amennyire a közismert filmek vagy a média hangsúlyozza” - tette hozzá a püspök, aki rámutatott: mindemellett egyértelműen felismerhetők a démoni aktivitás jelei. Ezek közül bizonyító erejű, ha a terhelt személy olyan nyelven szólal meg, amit nem beszél, megmagyarázhatatlan kaparások, vágások, harapások jelentkeznek a bőrén, álmatlanság és étvágyhiány jelentkezik, illetve a vizsgált személy nem képes megérinteni megszentelt, valláshoz kötődő tárgyakat, és nem tűri Jézus nevét.

Felkészületlenül - halálos

Korunk egyik legbotrányosabb és legtragikusabb ördögűzése Németországban történt, a bajor Leiblfigben. A 24 éves lány Anneliese Michel 1976-ban halt meg, (képünkön), miután több mint ezer démonűző szertartást végeztek rajta - hatástalanul. A megfelelő engedélyek és felkészülés nélküli szertartásokra

azt követően került sor, hogy a mentális zavarokkal kezelt lány - egyébként megnevezett betegsége az epilepszia indokolatlan - tüneteket produkált, és orvosai azzal engedték haza, hogy a kísérleti gyógyszereken kívül mással nem tudnak segíteni rajta.

Anneliese 23 éves korától kezdődően megmagyarázhatatlan módon szörnyű hangokat hallott és rémalakokat kezdett vizionálni, a megszentelt tárgyakat nem volt képes megérinteni és - szemben az egyébként rövid lefolyású epileptikus tünetekkel - hosszú időre elvesztette az uralmat teste felett. Ilyenkor fizikailag megmagyarázhatatlan, állati hangok hagyták el a torkát, olyan is előfordult, hogy egyszerre két hang szólt a szájából. Mindezt rögzítették, a hanganyag a világhálón ma is megtalálható. (Figyelem! Csak erős idegzetűeknek!)

Szenvedésein a rítus sem segített, az alultápláltság és a kiszáradás miatt a lány keringése összeomlott, és meghalt. Az eset kapcsán bírósági eljárást kezdeményeztek, melyben Anneliese szüleit és az ördögűzést végző papokat fél év felfüggesztett börtönbüntetésre ítélték - gondatlanságból elkövetett emberölés miatt.

Mindezek ellenére a jelenség az egész keresztényég számára élő valóság; II. János Pál számos megnyilatkozásában adott hangot annak a véleményének, miszerint az ördöggel való küzdelem még ma is aktuális, a sátán még ma is jelen van a világban. A lengyel pápa maga is hajtott végre ördögűzési szertartást - a beszámolók szerint sikerrel.

Adventi vándorok

Csillogó szemű bátor kis vándor indult útnak a betlehemi csillag örök fényessége nyomán. Nem a jászolbölcsőhöz vette útját, mint a keleti bölcsek tették sok száz év előtt. Az üldözött, a földönfutó kisded azóta dicső Király lett réges-régen... A kicsi vándor a mennyei Jeruzsálem felé haladt. Ennek a mennyei városnak aranykapui vannak, de csak az léphet be rajtuk, aki hófehér tiszta ruhát visel. Hosszú fekete haja, mélyenégő kék szeme, kedves arcocskája volt a kicsi zarándoknak. Hófehér ruhát is kapott és azt a komoly intést, hogy nagyon vigyázzon, semmi folt ne érje ruháját. Lehet a vándornak bármilyen szegényes ruhája, de piszkos nem, semmiképpen.

Pirosló hajnal derengett, mikor a lányka útnak indult. Látzott jól az út is, ami nyilegyenesen vezetett a távolba, zöldellő táj közepén. A csillag még ragyogott az égen halvány fénnel, de drága ígérekkel bíztatóan. De jaj, amint eljutott az útra, és haladni kezdett rajta a nappali fényben, hamar kitűnt, hogy a zöldellő táj, szelíd mezők helyett roppant ingoványt rejt, amely mindkét oldalról bekeríti az utat. Jaj annak, aki lelép az útról és belekerül.

A kezdetben szép sima út furcsa módon folytatódott, mert durva, egymásra hányt kódarabok, sáros tócsák következtek az egyetlen járható vonalon. Az ég is elborult és szemezni kezdett az eső. Egyszer csak rémülten vette észre a kis zarándok, hogy az út mellett itt is, ott is, rút posványba keveredett zarándoktársak küzdenek a szennyes ingovánnyal. Hófehér ruhájuk csúf, sáros és rongyos. Valahogy egy óvatlan pillanatban leléptek az útról, talán megbotlottak egy nagy kőben, talán megcsúsztak egy tócsában. A lányka

elszorult szívvel vigyázott hófehér ruhájára. Szinte fel sem merte emelni szemeit az útról, nem mert tekinteni sem jobbra, sem balra. Hirtelen kétségbeesett kiáltás ütötte meg a fülét.

- Segítség! Segítség! Krisztus nevében kérlek, ments ki a hínárból! -Vékony gyerekhang kérte a segítséget, Krisztus nevében. A zarándok megállott. Óvatosan az út szélére ment. Már lehajolni készült, de eszébe jutott a fehér ruhája. Még egészen tiszta volt.

- Nem, nem! - kiáltotta önmagával küszködve, - nem merek lehajolni érted, nézd, mindjárt sáros lesz a hófehér ruhám! És zokogva elfordult, két kezével befogta a fülét, hogy ne hallja a kétségbeesett kiáltást. De alig ment pár lépést, rémülten látta, hogy ruhája egyik sarkán szennyes zöld folt támadt. Ijedten kapott oda, de nem lehetett a foltot lekaparni. Amint gondolkodott, gyorsan le akarta vágni a foltot, egyszerre csak a ruha közepén látott egy újabb pecsétet és a foltok elkezdtek növekedni, amíg az egész ruha zölddé nem változott.

- Ó, hová lett az én hófehér ruhám? Mit vétettem? Mit vétettem? - kiáltotta keservesen sírva. De semmi felelet nem jött, csak távolról hallatszott kétségbeesett jajveszékelése a vergődőnek. Ekkor a csillogó szemű, egykor oly boldog zarándok leült egy durva nagy kőre az út közepén. Könnyei úgy folytak, mint a záporosó, míg egyszer csak így szólt magában:

- Ha már vége van a szép fehér ruhámnak, ha már nem is jutok be soha az aranykapun, még mindig van erőm, hogy megmentsek a pusztulástól egy szegény fuldokló testvérkét. - És letörölte könnyeit, elindult a csapkodó eső-

ben, goromba kövek között visszafelé. Amint odaért a lép sarában küszködő leánykához, letérdelt a lucsokba az útra, aztán összeszedte minden erejét és a küszködő testvérkét kihúzta a mocsárból. Ó, milyen örömmel ölelték most meg egymást! Szomorúságában is öröm volt, hogy kimentett valakit a szörnyű veszedelemből. A sötét szürkületben csak az aranykapu fénylett a távolból. Elindultak hát arrafelé. De jaj, a bizonytalan félhomályban egyszer csak az életmentő kis zarándok botlott meg és esett a mocsárba. Összevázta arcát, a félelem megbénította az erejét. A kis zarándoktestvér teljes erővel kapott utána. Kicsiny karját megacélozta a szeretet és a hála érzése. Így oda tudta vonszolni az út szélére a vergődőt, aztán egyesült erővel sikerült kivergődni a mocsárból. És egyszer csak ott álltak az út végén, szemben az aranykapuval, két ágrólszakadt, bánatos kis zarándok, mindegyiknek csupa rongy és cafat a ruhája a fekete iszap alatt, amit rájuk kent a mocsár. De hogy is lehetne reményük, hogy bejussanak a nagy Király városába. Amint bánatos, ámuló szemükkel odaértek az aranykapu elé, íme váratlanul csoda történt: A sáros, fekete cafatos, iszapos rongyaik átváltak egy pillanat alatt vakítóan fehér, fénylő ruhává, olyan vakítóan fehérre, hogy az angyalok fényhez szokott szeme is csak ámulva tudott rátekinteni. Az aranykapu nehéz szárnyai szélesre tárultak a két kicsi zarándok előtt.

*Halmi János
Gael népi monda után*

Családi kuckó - Gyermeklétra

Czakó Gábor

Ifjú koromban számos korosztály létezett. Születtek babák, akik csecsemők lettek, majd kicsik, gyermekek, kamaszok, ifjak, fiatalok, középkorúak, idősök, öregek, aggok. Ki-ki korához képest igyekezett élni és viselkedni: alkalmazkodni, engedelmeskedni, lázadni, dolgozni, nevelődni, nevelni és felelni.

Újabban, amióta a gondolkodást és a bölcsességet divat összetéveszteni az ideológiával, már a kisgyermekeket is fölnőttként kezelik, megtagadva tőlük az életpéldát, az irányítást, aminek következtében arra kényszerülnek, hogy minden élettapasztalat nélkül családi

"falkavezérek" legyenek. A föladatot persze nem tudják ellátni, hisztiznek, ordítanak, túlmozgásosok lesznek, szétszórtak, diszlexiások, s rugdossák, köpködik az anyukájukat. Pofonért koldulnak, ahogy Konrád Lorenz írja Az emberiség nyolc halálos bűne című könyvében - 7. főbűn. Hiába könyörögnek, a pofont nem kapják meg, a liberális nevelési ideológia megtiltja a szülőknek, hogy csemetéiket a helyükre tegyék. Márpedig a rend, így az életrend is ott kezdődik, hogy az ember a helyét megkeresi és megtalálja. Aki a helyét betöltötte, kinötte, följebb lép: inas lesz, segéd, mester. Az ideológiától lebunkózott szülők maguk is kiesnek a rendből, s megtagadják magukat gyermekeik-

től, szegények ily módon szellemi árvakként nőnek föl. Szemükben a szülők pipogya, példaképnek nem tekinthető rakás szerencsétlenségek. "Egy szolgálgyáva emberrel nem érdemes azonosulni" - írja Lorenz.

Pénzt lehet és kell a papától-mamától kérni, naná, ők pedig lihegve, erőiket megfeszítve adnak, ily módon kunyerálnak ivadékaiktól némi szeretetet: autóval, lakással, apanázssal próbálják megvásárolni szívüket - mint valami cédaét. Beszélgetni? Miről? Minek? Kivel? Ki fogadja meg olyas valaki tanácsát, akit már a bölcsőben lenézett?

A liberális ideológia tagadja a hierarchiát, a rendet, az emelkedést, ám a lenézés mégis létezik, meg a fölfelé törekvés is. Csak éppen e tagadás folytán, a Tagadás Szelleme hatására az út bensőből külsővé válik, ami végső fokon a benső út eltorlaszolását jelenti.

"Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás:/ Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra." - Írja Weöres Sándor. A létra ősjelkép: Jákob is létrát látott álmában, amikor az angyalal küzdött, s a különböző ősrégi beavatási rendek is használják a létralepcső jelképet. Létrás Szent János (580-650) 30 létrafokon keresztül vezette tanítványait az istenszeretetre. Weöres S. idézett két sora az emberi lét alapszerkezetét

adja. Föld és ég összekötői vagyunk, s utunkat nem a karrier, a pénz, a siker *külső* vakvágányán kell bejárni, hanem a *benső* emelkedés létráján.

A létra nélkül nevelt gyermek jár iskolába, kiserken a bajusza, doktorál, ám a fölnőtté válás benső útját elkerüli, mert nem mutatták meg neki. Biológiai érését nem követi a lelki. Kamaszkorában a szüleihez való viszonyon ront annyit, amennyit szokás, de ettől sem lesz fölnőtt, hanem marad valami különös, újmódi, gazdaságkori lény: sem nem gyermek, sem nem kamasz, sem nem ifjú, sem nem fölnőtt. Barbi-anyag. Már elmúlt harminc éves, de még mindig valamilyen iskolában kotog. Hét éve együtt él valakivel, de továbbra sem találja értettnek a helyzetet a házasságra. Beszél nyelveket, pénze elegendő, de nem tudja, hogy mire fordítsa önmagát. A kritikát nehezen

viseli, önkritikája semmi, humora a gyári vígjáték: kiröngni másokat. Ha egyszer tudna igazán, szívből nevetni, vagyis önmagán, akkor fölnőhetne. Így, ha válságba kerül, nehéz gyermekkorát emlegeti, mintegy biznyságaul annak, hogy még mindig oda tartozik. Más szóval sikerült ugyan kutya önzővé válnia, de nem jutott el az önálló döntéshozatalig, még kevésbé a felelősségvállalásig.

Negyven éves korában is hasonlóképpen viselkedik: kedvenc időtöltése a számológépes- meg a szerepjáték, melyben boszorkánynak, varázslónak, bérnyilkosnak képzeletmagát, akár egy hat éves.

Igen gyakran annyira belefeledkezik, oly mélyre bújik a játék langyos struccmókjába, hogy szenvedélybetegként kezelésre szorul. Ha betöltötte az ötvenet, s időközben véletlenül mégis rászánta magát a házasságra, elválk, s keres egy kamaszt, akivel újra kezdheti éretlenségét. A kamasz-konzervatív életformát nem vált, követi az ifjúsági divatokat zenében, táncban öltözködésben, hajszinben.

Itt tartunk most. Társadalmunk masszázódik: elveszti nemzedéki tagoltságát?

A gyermeknek maradottak nemzedéke egyelőre körülbelül ennyi idős. Még a mesében él, de már komoly, munkahelyekre, városokra vagy akár országra-világra szóló döntéseket hoz gyermeketeg értelemmel: anélkül, hogy az érintettekről, vagy saját földet-egyet összekötő személyes felelősségéről a leghalványabb fogalma volna.

A karácsonyfa énekel

Ha szűk szoba: hadd legyen szűk szoba!

A szűk szobában is terem öröm,
Gyúl apró gyertya ínség éjjelén,
Ó, csak ne legyen sorsom bús közöny,
Ó csak legyek a fény forrása én,
Apró gyermekek bálványozott fája,
Én az idegen, én a jövevény.
Égő fenyőfa, égő áldozat,
Akit az Isten ősi otthonából
Emberek örömeire elhozhat.
Csak rajzolódjék mélabús árnyékom
S imbolyogjon a szűk szobák falán.

Mindegy, hogy mi lesz velem azután.

Reményik Sándor

Recept-rovat...

Az almaszüret arany színű pitéje

Dupla pite tészta:

- 500 ml liszt
- 1 kávéskanál só
- 3/4 csésze margarin
- 5 evőkanál hideg víz
- Egy nagy tálban összekeverjük a lisztet és a sót, majd belemorzsoljuk a margarint. Összegyúrjuk és két cipót formázunk belőle. Nyújtuk mindkét felet a sütőformának megfelelő nagyságúra.

A töltelék:

- 1 kg alma
- 1/2 csésze cukor
- 1 kávéskanál fahéj
- 1 kávéskanál szerecsendió
- 3 evőkanál narancslekvár
- 2 evőkanál vaj vagy margarin
- Tej

Meghámozzuk és kicsumázzuk az almát. Vékonyan felszeleteljük. Egy kis tálban összekeverjük a cukrot, fahéjat és szerecsendiót. Váltakozva az almaszeletekkel és a cukor keverékkel, a pite alsó tésztájára rakjuk őket. Kávéskanállal lekvárt csöpögtetünk az alma tetejére. Vágjuk a vajat 10 darabkára és tegyük az alma tetejére a tésztában, majd fedjük le az egészet a másik kinyújtott tésztával. A szélét vágjuk körbe, és hajtsuk vissza, ami megmaradt.

Süssük 15 percig 230 fokon, majd 30 percig 190 fokon.

Jó étvágyat!

Góbé kontra multik

Székely vállalkozók a multikkal szemben. Huszonötre emelkedett azon székelyföldi termelők száma, akik az alig fél éve alapított Góbé márkanevhez csatlakoztak. Sajt- és tejtermékek, csángó kenyér, mézek és háziszörpök sorakoznak a Székelyföld-üzletlánc saját márkaneve alatt, melyeket kizárólag helyi termelők állítanak elő.

A székely szinonimájaként használt Góbé brandhez hat hónap alatt több mint 100 termékkel 25 székelyföldi termelő-vállalkozó csatlakozott. A Varga Mézeskalács családi vállalkozás az elsők között kezdte forgalmazni kézzel készített, valódi mézből előállított termékeit Góbé márkanev alatt.

A kizárólag székelyföldi termelőket tömörítő Góbé márkanev Hargita megyei városaiban működő Székelyföldi üzletlánc saját kereskedelmi márkája.

"Sikernek könyveljük el azt, hogy a bevezetés óta az átlagosárérték több mint 15 százaléka már Góbé terméket képvisel." Gönczi Dezső, a Székelyföldi Üzletlánc marketingfelelőse.

A tejtermékeket, házi gyümölcsleveket, lekvárokat, burgonyás pékárukat, felfűgottakat tömörítő Góbé termékek alternatívát kívánnak nyújtani az uniós importáru-dömpinggel szemben. Céljuk bizonyítani, hogy helyi termékekkel is biztosítható megfelelő ár és minőség.

Szeretet történet - A legszebb könnycsepp

Angyalt küldött a földre a Jó Isten, hogy vigye fel az égbe a legszebb könnycseppet. Az angyal bejárta az országot, világot. Végre rátalált egy özvegy édesanyára, aki egyetlen gyermekének koporsója felett hullatta könnyeit. Minden könnycseppje igazgyöngynek látszott, szikrázott rajtuk a napsugár. Az angyal azt gondolta, hogy könnyen teljesítette a feladatot. Túl korán örvendezett. Isten ugyan megdicsérte őt szorgalmáért, de azt mondta, hogy szebb könnycsepp is van a világon.

Az angyal ismét útnak indult. Másodszor egy ártatlan kisfiú könnyét vitte az égi trónus elé, de ezzel sem teljesítette feladatát. Újból a földre röppent. Villámgyorsan gyűjtögette a legkülönbözőbb könnycseppeket: Hálakönnyből, keserű csalódásból kihullajtottat, bánatos édesapáét, szomorú édesanyáét, haldokló emberét... Isten azonban mindezekre azt válaszolta: szebb könnycsepp is van a világon!

Szomorú volt az angyal mert nem tudta teljesíteni Isten kívánságát.

Bele is fáradt a sok keresésbe. Betért egy templomba pihenni. Úgy gondolta hiába minden igyekezete, a legszebb könnycseppre soha sem talál rá. A templom félhomályában egyszer csak egy embert vett észre, aki félrehúzódva keserűen zokogott. Saját bűneit siratta, nem talált vigaszt, mert átérezte szörnyű tettét: az Istent bántotta meg. Ezért folyt a könnye és meleg esőként áztatta a poros követ. Az angyal nyomban mellette termett: szemkápráztatóan ragyogott valamennyi könnycsepp, miközben tarsolyába gyűjtögette őket. Érezte, hogy végül mégis sikerül teljesítenie a rábízott feladatot. Valóban a könnycseppek oly szépek voltak, hogy az angyal nem tudta levenni róluk a tekintetét.

Amikor a könnycseppekkel odaállt a Jó Isten elé, dicséretben részesült. Isten így szólt hozzá:

- Látod nincs szebb ragyogás, nincs aranyosabb fénysugár, mint ami a bánat könnyéről verődik vissza. Mert a bánat fakasztotta könnycseppek igaz szeretetről tanúskodnak, és csillogásukkal a büntől megmenekült szabad ember szépségéről győzik meg a világot. A büntől felszabadult ember az örökkévalóság fényét sugározza. *Ha vétkezel, szállj magadba és őszintén bánd meg bűneidet. Isten a megtérő bűnösnek mindig kész megbocsátani.*

TÉL

*Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hogy melegednének az emberek.*

*Ráhányini mindent, ami antik, ócska,
Csorbát, töröttet s ami új, meg ép,
Gyermekjátékot, - ó, boldog fogócska! -
S rászórni szórva mindent, ami szép.*

*Dalolna forró láng az égig róla
S kezén fogná mindenki földiét.*

*Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hisz zúzmárás a város, a berek...
Fagyos kamrák kilincset fől szagatni
És rakni, adjon sok-sok meleget.*

*Azt a tüzet, ó jaj, meg kéne rakni,
Hogy fölengednének az emberek!*

József Attila 1922. november 12.

AZ ISTENGYER- MEK ÁLMA

Karácsonykor a láthatatlan láthatóvá vált, az Ige testté lett és az Örökkévaló megjelent a teremtet világban: a sötétséget beragyogta a fény. Színes gyertyák, ajándékok, jókívánságok, betlehemek, feldíszített fenyőfák, karácsonyi dalok, lágy zene: mindez méltó kerete az ünnepnek. A karácsony azonban nem jelenthet csupán ennyit. A legnagyobb keresztény ünnepnek ezt a szilárd meggyőződést, töretlen hitet, napnál világosabb bizonytságot kell ébresztenie szívünkben: Ha Isten leszállt a Mennyből a földre értünk, akkor nem kétséges, hogy szeret bennünket. S ha valaki szeret minket, sőt, ha maga Isten szeret minket, akkor minden könnyebb számunkra a földön, minden érthetőbb: a lét árnyai mögött is fel lehet fedezni az Ő szeretetteljes kezét; a „miértet”, mely számunkra gyakran ismeretlen, de a szeretetből fakad. Így minden jobban elviselhető, s mindent jobban eláraszt az öröm – ha már az öröm-

ról van szó. Mert az élet szép pillanatai: egy nyiladozó szerelem, egy gyermek születése, egy váratlan apró szerencse mögött is egy Atya Gondviselése van jelen. S így minden lehetségessé válik. Ha az ember hisz, ha olyan Istenben hisz, aki szeret minket, akkor nincs számára többé lehetetlen; még az sem, ami néha tényleg lehetetlennek látszik: hogy bölcsőnk, a földgolyó, amely szállást ad nekünk, békében éljen. Igen, minden lehetséges. Sőt, ha a Mindenható közénk jött, hitünk még tovább szárnyalhat. Hihetjük, hogyha egész szívünkkel reméljük és kérjük, világunk az egység felé halad: az egység felé, amely megvalósul a különböző korosztályok között, a társadalmi rétegek és a fajok, az évszázadok óta megosztott keresztények, a különböző vallások hívei és minden nép között. Az egység, az egység ideálja ma ott vibrál a levegőben. Fiatalok ezrei hisznek benne szerte a világon, s a korukra jellemző hévvel és lelkesedéssel dolgoznak megvalósításán. Hagyjuk őket álmodni és munkálkodni. A Gyermekek, akit ma ünnepünk nem kevesebbről álmodott. Azért jött a földre, hogy mindnyájan egy legyenek. És életét adta, hogy álma valóra váljon.

Chiara Lubich

Az Adventnek rendelt ideje van A Prédikátor szava ma

Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje mindennek az adventben az ég alatt.
Megvan az ideje a nagy vásárlásoknak, és megvan az ideje a tömegetől való tartózkodásnak.
Megvan az ideje a hétköznapi zajnak, és megvan az ideje az elvonulás csendjének.
Megvan az ideje a titoknak, és megvan az ideje az elrejtett tárgyak leleplezésének.
Megvan az ideje az E-mailek elküldésének, és megvan az ideje a számítógéptől való tartózkodásnak.
Megvan az ideje az ajándékok becsomagolásának, és megvan az ideje a csomagolópapír letépesésének.
Megvan az ideje a takarításnak, és megvan az ideje a rend élvezésének.
Megvan az ideje a karácsonyi zenék megkeresésének, és megvan a kórus fellépésének.
Megvan az ideje az adományok gyűjtésének és megvan az ideje a segélyek szétosztásának.
Megvan az ideje az édességek megsütésének, és megvan az ideje a süтик kínálásnak.
Megvan az ideje a képeslapok megírásának, és megvan az ideje az elküldésnek.
Megvan az ideje a karácsonyfa díszítésének, és megvan az ideje a fa kidobásának.
Megvan az ideje a csillagszórók meggyújtásnak, és megvan az ideje a gyertyák elfűjásának.
Megvan az ideje a finom ételek elkészítésének, és megvan az ideje az ételek elfogyasztásának.
Megvan az ideje a fájdalmas emlékezésnek, és megvan az ideje a jelen örömteli megélésnek.
Megvan az ideje az istentiszteletnek a gyülekezetben, és mindig ideje van Isten magasztalásának!

Bölcsföldi András

A konyhából behallatszott a tűz patogása, de aztán betették az ajtót s a kocsmában csend lett. A bádóg lámpaernyő karimája némán hajlongott a repedezett gerendán és amint a láng megbillant, mintha valaki sóhajtott volna.

Az ablakok arcán csendesen szivárgott a cseppé hűlt pára, az ajtókilincs ferdén állt, mintha valaki be akarna jönni s a székek úgy álltak az asztalok mellett, mintha fáradt karjukkal szívesen az asztalra könyököltek volna.

Ekkor megpendült egy húr a kemence mellett. Az öreg Tallér rátette kezét a cimbalomra, mert véletlenül ütötte meg a húrt, de a lány zendülés már szétszállt a szobában, megsimogatta a falakat, lengett a levegőben, aztán visszahullt a cimbalomra, mint fészekre a madár.

Zimányi felemelte fejét. A homályban nem látta az öreg cigányt, de érezte, hogy nézi. Töltött magának.

- Van poharad, Tallér? Hát akkor tartsd ide.

Ittak. A lámpa hunyorgott s a cigány visszaült a sötétbe.

- Hajajaj!

- Mért sóhajtozol, Tallér?

- Csak úgy sóhajtozok, instálloom. Minek örüljek? Elmúlik minden.

- Elmúlik, Tallér. De ezt úgyis tudjuk. Muzsikálj!

- Ma?

- Ma. Csak úgy magunknak.

A kocsmáros benézett az ajtón, megtöltötte az üveget, aztán kiment. A cimbalom halkan beszélgetni kezdett. Akadozva, mintha emlékeiben keresgetne. Néha felkiáltott, néha megjajdult, aztán csak dúdolgatott, mint a pusztán kaszáló szél. Zimányi elnézett valahová, fehér haja puhán simult halántékához és arra gondolt, mi lesz, ha egyszer elhallgat a cimbalom, elalszik a lámpa és elalszik minden...

Úgy érezte, jó lesz. Megbékélve bólintott. Hát alszunk, no. Az öreg cigány aszott, fekete kezét a cimbalomra tette, s az ajtóra nézett.

Karácsony éjjel

Irodalmi melléklet

- Jár kint valaki?

A kilincs bólintott, az ajtó óvatosan kinyílt. Egy ember jött be, aztán egy asszony. Vállukon hó.

- Jó estét.

- Jó estét -bólintott Zimányi- esik?

- Esik.

- Hová?

- Palánkra. Oda várnak bennünket, karácsonyra.

Persze, karácsony van. Régi karácsonyok villantak fel Zimányi emlékei között, de aztán hamar elhamvadtak, elfáradtak...

A kocsmáros odaállt a vándorok elé.

- Mi kellene?

- Csak pihennénk, ha szabad.

Az asszony fáradtan felnézett.

- Kenyeret kérnénk. Pénzért.

Zimányi megfogta a kocsmáros kabátját.

- Adjon szalonnát is... karácsony van.

Gondolkodó csend lett. A vándorok előtt egy kis vörös mókus ült az asztalon és a kenyérhéjat eszegette. Okos, fekete szemével körülnézett.

- Szelíd?

- Mint a gyerek. Csak megszorítani nem szabad, mert akkor harap.

Zimányi felkelt, nehézkesen odament az asztalhoz és megsimogatta a mókust. A kis állat megszagolta Zimányi kezét, aztán végigfutott a karján és bekukkantott a zsebébe.

- Az én zsebemet ki szokta forgatni -mondta a vándor -múltkor megrágtam a pipámat, azt nem szeretem... meg hát üres is...

- Nem adja el?

- El nem adom, csak úgy odaadom. Jobb dolga lesz...

Zimányi pénzt tett az asztalra.

- Egyedül vagyok... eljátszogatok vele... ez lesz az én karácsonyom...

Diót hozatott a kocsmárossal

s a mókus észre sem vette, amikor gazdái elköszöntek. Zimányi kucsmáját a mókus mellé tette, hátha elálmosodik.

- Hozass még egy üveggel, Tallér, diót is.

A mókus megszagolta a bort s a diót a kucsmába hordta.

A cimbalom halkan zengett. Künn hullott a hó, nyári kórószálak álltak az utak mellett, valahol megszecszengett egy szánkó, varjak aludtak a jegenyéken, a hidak alatt susogott a víz, mintha mesét mondana az öreg hidlábnak.

Zimányi hazaindult. Zsebre rakta a diót és a mókust is.

- Ehetsz útközben is, ha akarsz.

Lassan lépegetett hazafelé. Az út, mint a bársony. Botja nem koppant, arcára hópehely esett. A falu végén kis erdő s az erdőn túl Zimányi háza. Jó lenne, ha várakozó lámpás intene belőle, de nincs már senkije.

Nem nagy a hó, mégis nehéz a járás, az erdő fái között álmos köd ül. Megállt, botjával a hóra ütött.

- Milyen puha, akár a párna. Hideg sincs. Azzal leültek az árok mellett. Megcsörrentek a diók, a mókus kiugrott a zsebből és felszaladt az öregember vállára.

- Ne csiklandozz, te, csak egy kicsit pihenek.

A mókus leugrott a földre. A hónap szabadság szaga volt. Az erdei csend susogni kezdett s az ágak ugrásra ingerelték. Az árokparton bodzafa állt és ijedten ébredt fel, amikor a mókus végigszaladt rajta.

- Mit akarsz?

- Szállást keresek. Az ember elaludt és én elszöktem... nem tudod hol találnék szállást?

- Eredj a Bükkhöz.

A mókus átlendült az öreg bükk alsó ágára.

- Azt mondta a Bodza, hogy te adsz nekem szállást.

- Nem adok. Nincs, de ha lenne se adnék.

- Majd ad más.

De nem adott a Kőris se, a Cser se. A Vadcseresznye csak a fejét ingatta, a Nyír pedig még fiatal vesszőit is megsuhogtatta. Csak az öreg Tölgy mondta meg kereken.

- Nem szabad! Ne kérdezd, miért, nem szabad. Különbem magam sem tudom mért, menj, ahonnan jöttél.

Zimányi ekkor már mélyen aludt az árokparton. Azt álmodta, hogy egy hideg kéz nyúl a kabátja alá, de nem a pénztárcáját, a szívét keresi.

Arca sárga lett, feje előrebu-
kott a kínban, hogy megmozdul-
jon, de nem tudott.

A kis mókus ekkor ért oda. Felugrott az öregember vállára és lerázta magáról a havat, az öreg nyakába.

Erre már felébredt Zimányi. Mélyet lélegzett, aztán tántorogva felállt. De mi ez a hideg a nyakánál? Odanyúlt és eszébe jutott a mókus.

- Hát te ébresztettél fel, te? Bizony jó, hogy felébresztettél...

Megkereste botját és lassan lépegetve elindult hazafelé. Zsebében megzörrentek a diók s amikor otthon meggyújtotta a lámpát, körülvették a régi bútorok.

A mókus az ágy karfájára ugrott, leült elgondolkodva, mert ő sem tudta, hogy mért nem kapott szállást a fáktól. Nem tudta, hogy Zimányinak szíve és zsebe mindig nyitva volt szegénynek, vándornak, mindenkinek s az ilyen embernek nem lehet elhagyatottan, árokparton meghalni.

Nézte egymást ember és mókus. A kályhában halkán dúdolt a szél, a felhőket elkergette, aztán nagy csend és nagy békesség lett kint és bent.

Aludt az öregember és aludt a kis mókus karácsony éjszakáján.

*Fekete
István*

A titok

Mordecháj kiskorában megátal-
kodottan rossz kölyök volt. Ezért aztán
a szülei elvitték egy szent emberhez,
akit ügyes-bajos dolgaival mindenki fel szokott keresni.

- Hagyjátok itt egy negyedórára - mondta a szent ember.

Mikor a szülők kimentek, az öreg bezárta az ajtót. Mordecháj megszeppenve hallgatott. A szent ember odament a kisfiúhoz és szóltanul megölelte. Nagyon erősen ölelte magához.

Azon a napon Mordecháj megtanulta, hogyan térnek meg az emberek. A papám azt mondja, hogy mérhetetlenül csodálatos vagyok. Én azt kérdezem magamtól, hogy ez igaz-e.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni... Sára szerint ehhez az kell, hogy az embernek olyan gyönyörű, hosszú, göndör haja legyen, mint az övé. Az én hajam nem olyan.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni... János szerint ehhez olyan hófehér szabályos fogsor kell, mint az övé. Az enyém nem olyan.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni... Klaudia szerint akkor ne legyenek az arcodon azok a kis barna pöttyöcskék, amiket szeplőnek hívnak. Nekem vannak szeplőim.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni... Márk szerinte ehhez osztályelsőnek kell lenni. Én nem vagyok az.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni István szerint ehhez az kell, hogy te legyél a legjobb fej a suliban, aki a legjobb vicceket tudja. Ez nem én vagyok.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni... Laura szerint ehhez a város legdrágább negyedében, a legszebb házban kell lakni. Én nem ott lakom.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni... Máté azt mondja, ehhez az kell, hogy csakis a legdrágább ruhákat és a legdivatosabb cipőket viseld. Én nem ilyen holmikat hordok.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni... Szilvia szerint ehhez tökéletes családba kell születni. Ez sem az én esetem.

De minden este, elalvás előtt, a papa erősen megölel engem és azt mondja:

- Mérhetetlenül csodálatos vagy, és én szeretlek téged.

Úgy látszik, a papa tud valamit, amit a többiek nem.

Mindenki siet haza

Már éppen zárni akartunk, dél óta alig volt forgalom; tétlenül ácsorogtam az üzletajtónál, néztem a függönyön át az utcát, a buszmegállót; így, a fehér, áttetsző szádán keresztül olyan volt az út meg a táj, mintha havazna, pedig mocskos, szürke idő járta már napok óta. Köd szállt a folyóról. A buszról lekaszálódó utasok közül senki sem ugrott be sörre vagy feketére, mint máskor, áruházi papírokba burkolt csomagjaikkal átvágtak az úton a házak felé.

Némelyik még csak most cipelte a fenyőjét. Satnya fenyők voltak, már amilyenek megmaradnak így, az utolsó napra. Az én fenyőm két hete megvolt, a piacon vettem, kikötöttem a negyedik emeleti ablakunk alá a hidegre, csak ma reggel húztam be onnan, hogy feldiszhesse az asszony. Jó előre kell gondoskodni mindenről. Megtámultam már.

Megéltem valamennyit, rászoktatott az élet, hogy idejében beszerezem mindazt, amire szükségem van. Nem szeretem a kapkodást meg a bizonytalanságot, még a kis dolgokban sem. A színes villanyégőket is előkészítettem, komótosan, a tavalyi dobozból.

Estére eljönnek hozzánk a gyerekek a két kis unokával. Vettem építőkockát, képeskönyvet, babát, kisvasutat, mindent. Nagyon kedvelem a karácsonyi hangulatot, az ünnepi vacsorát, szeretem a fenyő illatát a szobában, meg ahogy égnek a gyertyák. Még kis jászolunk is van, benne gipszből a Kisjézus, meg körülötte a gipsz-Mária és József, meg a háromkirályok, a pásztorok, mind gipszből, színesre festve meg egy gipszszámár, gipsztehén, szóval az egész Betlehem, hátul piros celofánpapír mögött apró zseblámpaépgőt lehet meggyújtani, nagyon szép.

Mindig meghatódom, mert a gyerekkoromat juttatja eszembe, aztán feltesszük a Csendes éjt, a fiam hozta a lemezt valamelyik esztendőben, azt mindig lejátszunk, miközben szikráznak a csillagszórók, komolyan mondom, meghatódom, a sírás szorongatja a torkomat, annyira érzem olyankor a szeretetet. Ezen járt az eszem, meg azon, hogy na, nemsokára vége a napnak; a presszóslány ötkor kikapcsolta a kávéfőzőt, a főnök kasszáit csinált, há-

tul a magyaros teremben már eloltottuk a lámpákat, szóval zárni készültünk éppen, amikor bejött az az ember.

Gondoltam, iszik valamit, aztán siet haza ez is, akár a többiek.

Tudja fene, hány éves lehetett, se öreg, se fiatal; nem látszott valami jó módúnak, ráadásul a haja a vállát verdeste, sovány volt, girhes, szakálla, bajsza nedvesen tapadt össze a ködtől. Megállt az ajtóban, előbb engem nézett meg, aztán a lányt, biccentett, összefogta a kabátját; úgy ácsorgott ott várakozva, mint akit jó szívvel kéne fogadni. Odamentem a pulthoz, hogy ha kér valamit, gyorsan végezzünk, de meg se szólt.

– Kávét már nem tudok főzni – jelentette ki a lány.

– Kávénk nincs – mondtam a pasasnak.

– Mindjárt zárunk. Mit adhatok?

– Leülhetek? – kérdezte csendesen.

Hát éppenséggel leülhetett, még nyitva voltunk.

– Tessék – mondtam kelletlenül. Gondoltam, észreveszi. De nem, mintha a legnyíjasabban kínáltam volna helyet, boldogan telepedett le az egyik asztalhoz a fűtőtest közelében.

– Mit adhatok? – kérdeztem sürgetően.

Szelíd tekintettel nézett föl – na, de ismerem én az efféle szelíd tekinteteket! Sok furcsa pasast láttam már ilyen szelídnek elsőre.

– Bort – azt mondta.

– Palackozott boraink vannak.

– Igen.

– Hétdecisek. Abasári, Furmint, Leányka.

– Vörös nincs? – Vörös is van.

– Talán azt.

– Adj egy Kékfrankost – szóltam a lánynak. Levette a polcra, meg se törölgette az üveget, csak átadta. Elhúzta a száját, hogy már éppen csak ez hiányzott.

Vittem a bort a tálcán, a pohárral. Öntöttem a vendégnek. Közben jól megnéztem. Két tenyerét a hóna alá dugva melegedett, szemét lehunyta; majd amikor végeztem, felpillantott, mosolyogva nyúlt a pohárért.

– Innának velem?

Én már mentem vissza a pulthoz, amikor ezt kérdezte. Láttam, a lány kapható lett volna rá, de megelőztem:

– Nem uram, köszönjük.

Mert észrevettem valamit. Észrevettem, mikor a pohárért nyúlt.

– Szerettem volna, ha... – próbálkozott a pasas bátortalanul. – Nem uram nem! – mondtam határozottan.

Intettem a lánynak, hogy jöjjön közelebb. Áthajolt a pulton.

– Nézd, milyen a keze!

A lány a vállam fölött odapilantott.

– Látod? – Valami történt vele – mondta meglepetten a lány.

– Na ugye!

Megfordultam; arra számítottam, hogy a pasas ismét a hóna alá szorította a kezét. Tévedtem. Egyenesen ült, két öklét az asztalon nyugtatta, igaz, így most nem látszott sem a keze feje, sem a tenyere, csak az összezárt ökle.

– Szerettem volna, ha velem isznak – mondta barátságosan.

Hallgattam. A lány, a hátam mögött, a pultra könyökölt. A férfi most őt nézte. Na, te aztán nézheted, gondoltam magamban. Nem ilyen alakhoz van szokva. Látnád csak a fiút, gondoltam. Vagy a fiúinak az autóját. Látnád csak, kik támasztják itt a pultot miatta. Csinos lány volt, nemrég került az üzletbe, az egyik belvárosi presszóból. Nem kérdeztem miért, a főnökség dolga. Vonzotta a férfiakat a mélykivágású, fehér pulóverjével, meg a miniszoknyájával. Erősen festette magát és egy vagyont költött fodrászra, kozmetikusra. Ahogy ott könyökölt a hátam mögött, éreztem a különféle spray-k illatát. De én már nem vagyok fiatal. Különben sem érdekelt akkor semmi, csak a záróra.

– Az a helyzet, hogy nincs hova men-
nem – mondta a férfi.
– Nincs? – kérdezte óvatlanul a lány.
– Senkim sincs. Nem tölthetnénk
együtt a mai estét?
– Velem ugyan nem – nevetett fel kur-
tán a lány.
– Úgy értem, hogy valamennyien.
Együtt.
– Maga viccel – mondtam ridegen.
Nem felelt mindjárt. Bámult
azzal az álszelíd tekintetével.
– Gondolja, hogy viccelek? Egészen
komolyan kérdeztem.
– Majd éppen magával! – nyelvelt a
lány. – Különben is, ma karácsony van.
– Különben is? – kérdezte gúnyos
hangsúllyal a férfi.
– Igen, különben is! Ha nem tudná,
ilyenkor mindenki siet haza.
– De éppen most mondtam, hogy én
nem mehetek sehová.
– Az a maga baja.
– Úgy véli?
Megalégeltem a dolgot.
– Igyon, uram, igyon! Ha egyáltalán
még jót tesz magának, hogy iszik. Sies-
sen, ha megkérhetem rá.
– Csak nem akar elkergetni?
Hallgattam, mert legszíveseb-
ben azt vágtam volna rá, hogy de, bi-
zony!
– Szóval nem tartanak velem? Ezen a
napon sem?
Rettenetesen idegesítő volt,
hogy csak ült ott, s a világért sem nyúlt
volna a poharához.
– És mi legyen azokkal, mondjuk ép-
pen ezen az estén, akik nem mehetnek
sehová sem? Magától kérdezem – te-
kintett a lányra.
– Mit tudom én!
– Magát ez nem érdekli?
– Engem nem – nevetett idegesen a
lány. – Úgy gondolja, nem is érdemes
erről beszélni?
– Engem nem érdekel – mondta a lány.
– Hát mi érdekli magát?
– Nézze, uram, nem kötelességünk
társalogni – mondtam. – És mindjárt
zárunk kell.
– Hova sietnek?
– Bejön ide, és kötözködik – nézett rám
a lány.
– Szó sincs ilyesmiről – szólt moso-
lyogva a férfi. – Csak szeretném meg-
tudni, hogyan rendezték be a világot?
– Éppen tőlünk? Éppen záróra előtt egy
perccel?
A pasas hallgatott, de választ

várt. A lány beugrott.
– Hát jó! A világot úgy rendezték be,
hogy mindenki megtalálhassa a boldo-
gulását. Nagyon jó kis világ ez! Még
ha magának valamiért nem tetszik is,
tudja? Ügyességre szoktat. Aki nem
boldogul, az magára vessen. És ne kö-
tözködjön azokkal, akik szerencséseb-
bek!
– Á, szóval így?
– Nem tehetünk arról, hogy maga
egyedül van. És, ha valamiért peches,
ne velünk tárgyalja meg.
– Mert magukat nem érdekli, igaz?
– Ne vitázz vele – szoltam a lányra.
Már igazán torkig voltam. – Nézze,
uram! – léptem közelebb a pasához. –
Maga csak örülhet annak, hogy nem
vagyunk túlságosan érdeklődők. Remé-
lem, érti, mire célzok?
No, az az ártatlan tekintet! Fel-
bőszültem.
– Örüljön, hogy nem kérdeztem meg,
mitől véres a keze!
Nem lepődött meg. Lassan fel-
emelte a kezét, és széttárta a tenyerét.
– Erre gondol?
A tenyere közepén egy mély
seb volt. A lány felsikoltott.
– Nem firtatom, mitől van. Pedig tehet-
ném – mondtam. – A maga fajtájáról
sok mindent föltételez az ember. De
csak arra kérem, igya meg a borát és
távozzon!
A férfi meg se rezzent, felemel-
te a másik tenyerét is. – Azon is van
egy seb! – kiáltott fel a lány. Hangjá-
ban, noha riadt volt, érezni lehetett a
sajnálkozást is. A pasas észre is vette,
hálás mosollyal bólintott. A türelmem
határán voltam, de fékeztem magam.
– Nem érdekelnék a sebei. Megmond-
tam!
– Pedig érdekelhetnék.
– Nem akarok beavatkozni a dolgaiba.
Ismétlem, csak arra kérem...
– Pedig beavatkozik. Csak nem úgy,
ahogy maga gondolja.
– ...csak arra kérem, igyon, fizessen,
és...
– Nem is sejti, miféle sebek ezek?
Tudtam, falféher vagyok az
izgalomtól. Nem hiányzik nekem az
ilyesmi. Nyugodtságot erőltettem ma-
gamra. – Nem, uram. Lehet, hogy csak
véletlenül sebesült meg. De az is lehet,
hogy elkövetett valamit, és azok a se-
bek nem véletlenek...
– Fáj? – kérdezte most már aggódva a
lány. – Nem tehetnék valamit?
A lányra néztem:

– Mi ezeket a sebeket nem láttuk! Min-
ket nem fog belekeverni semmibe!
Elég hangosan beszéltem ah-
hoz, hogy a főnök bejöjjön az irodából.
– Mi baj van, kérem?
– Semmi – mondtam olyan hangon,
hogy a főnök érthette, a zavaró ese-
ményből tapintatosan ki akarom hagy-
ni. – Az úr fizetni akar, és távozik. Zá-
runk.
– Igen, zárunk – ismételtette gépiesen
a főnök. A vendégre pillantott, meglát-
ta a pasas még mindig feltartott, sebes
tenyerét. Elállt a szava. – A pohár-
tól...?
– Nem, főnök, semmi... – Félrevon-
tam, s gyorsan elmondtam mindent. Ő
közben a pasasra tekingetett, s amíg
magyaráztam neki, megragadta a kabá-
tomat.
– Odanézzon! Az inge is... Az oldalá-
nál!
Amint hátrapillantottam, ma-
gam is láttam; a férfi szétnyitotta ma-
gán a kabátját, s előtűnt az inge, s az
ingen egy vöröslő folt.
A főnök magunkhoz intette a lányt.
– Telefonálni kellene a rendőrségre.
– Most? Ugyan! – csillapítottam. –
Nem nagyon örülnének, ha ilyenkor...
tudja, karácsony estén... Meg aztán
minket is csak zaklatnának. Már vár a
család... a fene egye meg, hogy éppen
ide jött be!
– Jól van – mondta a főnök –, akkor
dobjátok ki mielőbb.
Besietett az irodájába. A lány-
nyal visszamentünk a pulthoz.
A pasas felállt, tenyerét még
mindig feltartotta; most jól látszott a
bevérzett inge is.
– Ezek a sebek – kezdte szelíden, de a
lány felsikoltott.
– Menjen innen!
Kapkodva megírtam a blokkot,
a férfi orra alá tartottam.
– Tessék! Fizessen! És távozzon, mert
zárunk!
– Csak emlékeztetni szeretném...
– Ne szeressen semmit!
– A tenyeremen, az oldalamon és a
lábfejem... Ezen az estén...
– Örüljön, hogy ezen az estén nem
akarunk tudni a maga viselt dolgairól!
Örüljön, hogy éppen egy ilyen békés
estén... Megértette? Máskor nem úszná
meg! Alászo! Alászo!

A pasas hátrált, végre leengedte a tenyerét. Kiszámolta az asztalra a pénzt. Csendben vártunk. Nem akartam erőszakosan kidobni, pedig már ott tartottam. Hátrált az ajtóig.

Álltunk a pultnál, ő meg egyre egyre bámult minket azzal a szelíd, könyörgő tekintetével. Akkor azt hittem, szólni fog még valamit, mert megmegrándult a szája széle. De szó nélkül kiment.

– Na, gyorsan lehúzni a rolót – mondtam.

A lány segített rendet tenni. A palackból éppen csak az a deci hiányzott, amit kitöltöttem. Az is ott maradt a pohárban.

– Elment? – nézett be a főnök.

– Meg se itta a borát – mutattam.

– Majd holnap eladjuk – dugaszolta le a főnök, és betette a hűtőbe. – Majd a holnapi rumliban.

– Volt egy pillanat, amikor megsajnál-tam – szólt csendesen a lány.

– Ez már a maga formája, Veronika – nevetett a főnök. – Még az ilyen alako-

kat is képes megsajnálni.

Ezen aztán nevettünk, kellett is egy kis nevetés az izgalomra. Odakinn ronda köd volt. Beültünk a főnök kocsijába, a lány előre, én meg a hátsó ülésre. Amint elhagytuk a parkolót, kikémleltem az autóból, látom-e valahol a pasast. De az eltűnt. Eltűnt alaposan, mert sehol sem láttam.

Na, aztán a jól fűtött kocsiban már nyugodtabb lettem egy kicsit.

Szakonyi Károly

Egy csepp közélet Tízmillió alatt

Lehet, hogy magyar szempontból fontos, hogy hányan vagyunk. Az üdvösség szempontjából viszont teljesen mellékes.

Borzongunk, népességszámlálunk, vészhangot kongatunk, reprodukciós rátákat böngészünk; a végeredmény ugyanaz: fogy a magyar, már csak hétszámjegyű a lélekszám.

Szörnyű. Szörnyű? Lehet, hogy szörnyű...

Magyar szempontból mindenképpen az. De ha gépen szállunk fölébe, ha képesek vagyunk más perspektívából, mondjuk egyetemes (azaz: katolikus) ügyként rátekinteni, és emberiség-szinten gondolkodni, akkor...

Teszek egy kísérletet, hátha kikerekedik belőle valami. „Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halai, az ég madarai és minden állat fölött, amely a földön mozog” – a Teremtés könyvének isteni parancsa ez.

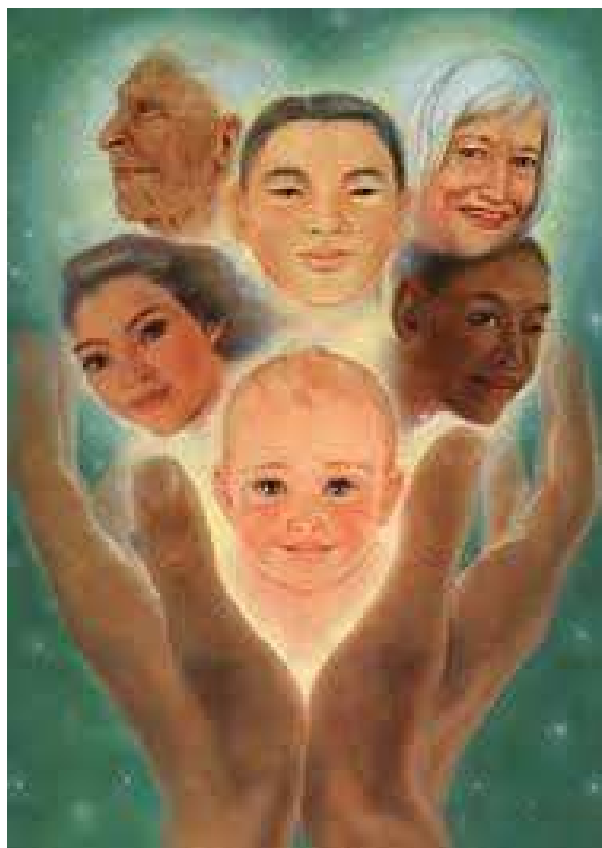
És bárhogy keresem, sehol nem találom a Szentírásban, de még az egyház (értsd: a sajátom, a katolikus), avagy egyházak tanításában sem, hogy kifejezetten a magyar nemzetnek kellene termékenynek lennie, hogy speciálisan a magyar földet kellene betöltenünk, vagy a magyar halak és magyar madarak fölött kellene uralkodnunk. Magyarul: az emberiségnek szóló kollektív parancs ez, amelyet teljesítenünk kell. Márpedig az emberiség kollektíven alaposan túl is teljesíti a feladatot. (Ökológiai lábnyom, a Föld eltartóképessége, Kína és India... nem száporítom.)

Félreértés ne essék: nem vagyok büszke arra, hogy fogyunk. De azt sem gondolom, hogy egy nemzet boldogsága a lélekszámával egyenesen arányos.

Lehet, hogy magyar szempontból fontos, hogy hányan vagyunk. Az üdvösség szempontjából viszont teljesen mellékes. Hiszen az Újszövetség alapján állunk; pontosan annyira vagyunk kiválasztott nép, mint minden más nemzet a földön: „Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! (...) S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”

Nem csak a magyarokkal. Mindenkivel.

Süveges Gergő blog
forrás: mindennapi.hu

Döbbenet

Lelkipásztorunkkal esett meg így karácsony előtt egyszer, hogy be- ment egy kicsi boltba és kért 10 kg szaloncukrot, mert ott nagyon fino- mat lehetett kapni.

- Kinek lesz ez a rengeteg cukor? - kérdezte kíváncsian az eladó.
- Hát, tudja... a testvéreimnek.
- Nahát! Hány testvére van?
- Úgy 70-80...
- ?!?!?!?!?
- Tudja, lelkész vagyok...

Ajándék

Gáborkát a nagymamája olyan süte- ménnel kínálta, amit ő nagyon szeretett. Ő viszont ezt kiáltotta lelkesen:

- Én annyira szeretem az Úr Jézust, hogy ezt a süteményt most Neki adom.
- De hát hol van az Úr Jézus?
- Hát a szívemben.

Ezután jó étvággal enni kezdte a süteményt, majd abbahagyta, két kis kezét a hasacskájára tette, és ezt mondta, áhitatosan:

- Drága Úr Jézus, ugye érzed, hogy milyen finom ez a sütemény?

A világ legna- gyobb szüksége

Egy kicsivel több kedvesség, és egy kicsivel kevesebb kapzsiság.
Egy kicsivel több odaadás és egy kicsivel kevesebb elvárás.
Egy kicsivel több mosoly, és egy kicsivel kevesebb grimasz.
Egy kicsivel kevesebb rúgás abba, aki elterül a földön.
És egy kicsivel több „mi” és egy kicsivel kevesebb „én”.
Egy kicsivel több nevetés, és egy kicsivel kevesebb sírás.
Egy kicsivel több virág az életben és egy kicsivel keve- sebb a sírokon.

A nagy családi találkozó

A minap egy szép, kedves szavú meghívót kaptam Becsehelyről, a szülőfalumból. Nagyon boldog voltam, hiszen nincs szebb dolog az életben, mint amikor az ember találkozik szeretteivel, rokonságával. Immáron harmadik alkalommal került megrendezésre a „Tokorcsi találkozó”. Már az első találkozóra elkészült a család- fa, melyet természetesen egy nagyobb kutatás előzött meg. A Letenyei Esperesi Hivatal, rendelkezésünkre bocsátotta az anyakönyveket, melyből aztán szorgos unokatestvérek visszakeresték az ősokeket egészen, 1825-ig. A családfa gyökereinél találhatóak a dédszü- leink, aztán a törzsből kinövő ágakon a nagyszülők, szülők, majd a gyermekek, unokák, dédunokák valamennyien az ágak végén. Nemes dolog átadni a gyermekeinknek, unoká- inknak azt a szokást, hogy ők is megismerjék elődeiket, az ősi Tokorcsi fa sarjait, vala- mint a család összetartó erejét. A találkozó délelőtt 10 órakor szentmisével kezdődött, melyet az élő és meghalt rokonainkért ajánlottunk fel. Abban a polai templomban, mely- ben mi jömagunk s szüleink, nagyszüleink jártak szentmisére, keresztelkedtek, házassá- got kötöttek, hol oly sokat imádkoztak értünk az ősi falak között. Számomra különösen kedves ez a kis templom, amely 2009-ben elnyerte a Zala megye legszebb műemléke címet és Zala megye 7 csodája első díját. Odajár az édesanyám szentmisére, lélekben ott van az édesapám is. Az ő keze munkáját dicséri a szobortartók szép diszes faragása, melyen a szentek állnak. Nekem ez a legértékesebb és legszebb örökség, melyet egy apa örökölni hagyhat gyermekeire. Leányom sokszor teljesített itt kántori szolgálatot, én több- ször énekeltem e falak között az énekekkel. Ezek felejthetetlen emlékek maradnak egy életen át. Szentmise után a népes família kivonult a becsehelyi hegyre, ahol az egyik unokatestvérünk látott vendégül bennünket modern pincéjénél, amely igazi földbe épített borospincével büszkélkedhet. Szerencsére nagyon szép idő volt, így kint a teraszon fo- gyaszthattuk el az ünnepi ebédet, mely ugyanúgy zajlott, mint egy lakodalomban. Kirner Zoltán Esperes Úr és az éppen nála vendégeske- dő Kiss Balázs Atya Gyulafehérvárról, megtiszteltek bennünket, ők is részt vettek az ebéden. Nagyon jól éreztük magunkat, sokat beszélget- tünk távoli vidékekről hazalátogatott rokonokkal. Unokatestvérekkel emlékeztünk gyerekkori csínytevésekre, felszabadult kergetőzésekre a mezőn. Újra átéltek gazdag emlékeinket és orrunkban éreztük kerek- szoknyás nagyanyáink rétesének illatát. Régi, megszükkült fényképek- ből elevenítettük fel őseink útjait, történeteit. Megcsodáltuk a szépen

növekedő apró népet. Velük egy óvónő anyuka foglalkozott, és próbálta emlékeztetése tenni számukra ezt a családi délutánt. Ámulattal néztük a gyurmából készült családfát, amit az ügyes csöpp kezek formáltak. Jó volt nézni, hogy azok a gyermekek, akik szinte most találkoztak először, tudtak együtt játszani, maradandót alkotni, egymást szeretni. Nekünk szülőknek különösen nagy öröm volt látni mosolygós arcukat, csillogó szemü- ket. A mi családunk ágán az én édesanyám a még élő legidősebb családtag, akiért min- dennap imádkozunk, hogy még sokáig legyen köztünk ilyen jó egészségben, szeretetben. Legszebb emlékem az marad, amikor a családfánk egyik legidősebb tagja, Laci bátyám, aki most 85 éves, autójával hozta fel az ebédre középső unokáját, de előtte még a teme- töbe is betértek emlékezni. Felemelő érzés egy ilyen szoros nagyapa – unoka kapcsolatot látni. Bátyámnak mindenkihez volt egy-egy kedves szava, sugárzott a tekintetéből az öröm, hogy köztünk lehet. Sokat mesélt a régi időről, fiatalságáról, a már eltávozott komákról, sógorasszonyokról. Búcsúzóul szép régi nótákat énekeltünk egymásnak, ami- ket én például még az édesapámtól tanultam. A hazavezető úton gondolatok, képek sora cikázott át a fejemben. Csendben pihentünk egymás mellett az autóban. Valahol minden- kit megérintett a mai nap. Arcunkon mosoly ült és büszkén éltük át újra a találkozó szép perceit. Ahogy néztem a mellettem elsuhanó ismerős tájat Ady vers sorai jutottak eszembe, s a gondolat, hogy ezek a kívánságok az én családomnak ma teljesültek.

„Bántja lelkem a nagy város

Durva zaja,

De jó volna ünnepelni

Odahaza.

De jó volna tiszta szívből

- Úgy mint régen -

Fohászkodni,

De jó volna megnyugodni.

De jó volna, mindent,

Elfeledni,

De jó volna játszadozó

Gyermek lenni.

Igaz hittel, gyermek szívvel

A világgal

Kibékülni, Szeretetben üdvözülni.”

Tokorcsi Mária, Fotó: Hans Eszter

Tapasztalhatták a kedves testvérek, hogy mindig valami újjal kísérletezünk. E havi számunktól hónapról hónapra közzétesszük az olvasmányok rendjét. A folyamatos, rendszeres igeolvasást szeretnénk ezzel elősegíteni. Ha a liturgiákon nem is tudunk mindig jelen lenni, mégiscsak közösséget alkotunk az Ige terített asztala körül.

2010. december

1. szerda

(Szent Blanka)

Iz 25,6-10a; Zs 22; Mt 15,29-37

Itt van az Úr, benne reménykedtünk: vigadjunk és örüljünk!

2. csütörtök

(Szent Lúcius, Szent Szilvász)

Iz 26,1-6; Zs 117; Mt 7,21.24-27

Bízotok az Úrban, mert az Úr a mi köszöklánk mindörökre

3. péntek

XAVÉRI SZENT FERENC
(Szent Szofonias)

Iz 29,17-24; Zs 26; Mt 9,27-31

Azon a napon a vakok szemei látni fognak

4. szombat

(Damaszkuszi Szent János, Szent Borbála)

Iz 30,18-21.23-26; Zs 146; Mt 9,35 - 10,1.6-8

Megkegyelmez az Úr, ha hozzá kiáltasz

5. vasárnap

ADVENT 2. VASÁRNAPJA
(Szent Szabbas)

Iz 11,1-10; Zs 71; Róm 15,4-9; Mt 3,1-12

Tele lesz a föld az Úr ismeretével

6. hétfő

(Szent Miklós)

Iz 35,1-10; Zs 84; Lk 5,17-26

Maga az Isten jön, és megsza-

bádít minket

7. kedd

SZENT AMBRUS

Iz 40,1-11; Zs 95; Mt 18,12-14

Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van

8. szerda

SZÜZ MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA

(főünnep)

Ter 3,9-15.20; Zs 97; Ef 1,3-6.11-12; Lk 1,26-38

Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt

9. csütörtök

(Szent Cuauhtlatotzin Didák)

Iz 41,13-20; Zs 144,1-13; Mt 11,11-15

Én megsegítelek - így szól az Úr, a te megváltód

10. péntek

Iz 48,17-19; Zs 1; Mt 11,16-19

Bárcsak figyeltél volna parancsaimra

11. szombat

(Szent I.Damazus pápa)

Sir 48,1-4.9-11; Zs 79; Mt 17,10-13

Illés ismét eljön

12. vasárnap

ADVENT 3. VASÁRNAPJA
(Guadalupei Szűz Mária)

Iz 35,1-6a.10; Zs 145; Jak 5,7-10; Mt 11,2-11

Maga az Isten jön, és megsza-

bádít minket

13. hétfő

SZENT LÚCIA

Szám 24,2-7.15-17a; Zs 24; Mt 21,23-27

Csillag jön fel Jákobból, királyi pálca támad Izraelből

14. kedd

KERESZTES SZENT JÁNOS

(Szent Venantius Fortunatus)
Szof 3,1-2.9-13; Zs 33; Mt 21,28-32

A szegény és nincstelen nép az Úr nevében keres oltalmat

15. szerda

Iz 45,6b-8.18.21b-25; Zs 84; Lk 7,18b-23

Harmatozzatok, egek a magasból, hulljon igazság a fellegekből

16. csütörtök

(Szent Adelhaid-Etelka)

Iz 54,1-10; Zs 29; Lk 7,24-30

A hozzád való hűségem nem szűnik meg - mondja könyörülő Urad

17. péntek

Ter 49,2.8-10; Zs 71; Mt 1,1-17

Nem távozott el Júdából a jogar

18. szombat

Jer 23,5-8; Zs 71; Mt 1,18-24

Igaz sarjat támasztok Dávidnak

19. vasárnap

ADVENT 4. VASÁRNAPJA
Iz 7,10-14; Zs 23; Róm 1,1-7; Mt 1,18-24

Íme a szűz méhében fogan, és fiút szül

20. hétfő

(Szent Teofil)

Iz 7,10-14; Zs 23; Lk 1,26-38

Íme a szűz méhében fogan, és fiút szül

21. kedd

(Kaniziusz Szent Péter)

En 2,8-14 vagy Szof 3,14-18a
Zs 32 Lk 1,39-45

Szerelmesem hangját hallom: jön már ugrálva a hegyeken

22. szerda

1Sám 1,24-28; 1Sám 2,1.4-8; Lk 1,46-56

Az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem tőle

23. csütörtök

(Kenty Szent János, Szent Viktória)

Mal 3,1-4.23-24; Zs 24; Lk 1,57-66

Elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat

24. péntek

(Szent Ádám és Éva)

2Sám 7,1-5.8b-11.16; Zs 88; Lk 1,67-79

A te házad és királyságod örökre megmarad

25. szombat

KARÁCSONY: JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉSE

(Szent Anasztázia)

Iz 52,7-10; Zs 97; Zsid 1,1-6; Jn 1,1-18

Látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását

26. vasárnap

SZENT CSALÁD (ünnep)

SZENT ISTVÁN VÉRTANÚ

Sir 3,2-6.12-14; Zs 127; Kol 3,12-21; Mt 2,13-15.19-23

Aki tiszteli atyját, hosszú életű lesz

27. hétfő

SZENT JÁNOS APOSTOL (ünnep)

1Jn 1,1-4; Zs 96; Jn 20,2-8

Az élet igéjét hirdetjük nektek

28. kedd

APRÓSZENTEK (ünnep)

1Jn 1,5 - 2,2; Zs 123; Mt 2,13-18

Isten világosság, benne nyoma sincs a sötétségnek

29. szerda

(Becket Szent Tamás)

1Jn 2,3-11; Zs 95; Lk 2,22-35

Aki szereti testvérét, az világosságban él

30. csütörtök

1Jn 2,12-17; Zs 95; Lk 2,36-40

Csak aki megteszi Isten akaratát, az él örökké

31. péntek

(Szent I. Szilveszter pápa)

1Jn 2,18-21; Zs 95; Jn 1,1-18

Gyermekeim, itt az utolsó óra!